

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

Nagyapám tudott repülni

Legalábbis ezt mondták róla azok, akik hallották őt ezt mondani magáról.

Nem akarok hőst csinálni belőle itt, hogy esetleg magamra vonatkoztassam némely képességét, melyeket – remélném – örököltem; különben is: verte a családját, ivott, káromkodott.

Azért merem leírni, hogy repült, mert nevén nevezte a dolgokat: ami a szívéen, a száján, ahogy a népi bölcsesség mondja, igaz, ha azt mondta, lajtorja, arra gondolt, hogy létra – ennyi jutott neki ideatanból. Szóval tényleg repült, nem használt metaforákat, az azistenit az istenit volt neki.

Egyszer meghívta a püspököt a faluba, és csoda történt: azt állítják, azt mondta magáról, hogy aznap nem tudott repülni.

A faluban megszokták ezt – lassan köztudottá vált, az emberek már maguktól is el-elmondták: „Lukács repült az éjjel!” Senki sem látta ugyan őt repülni; az öregek azt mesélik, hogy régebben annál gyakrabban látták inni a „Korcsma” nevű helyiségben („Szeszes Italok Korlátlan Kimérése” – ez állt a cégéren), vagy a mezőn, ahol a kocsmáraláló pénzt kaszálta össze, napszámban. Mégis elhitték neki, hogy repül, mert úgy tudta mondani. (A hangsúlyban lehetett valami – leírni képtelenség.)

Senki sem merte a szemébe mondani, hogy hazudik. Vad ember volt, kostök zacskóban tartotta a dohányt, kifúrt tehénszarvban mindig volt nála vagy két deci szilvapálinka vészhelyzet esetére, és kést hordott a csizmaszárában. Nem bicskát, bicskot, hanem kést. Ha bál volt, folyt a vér, a legényeket (s mellettük, teknőben a kiontott belet) a többi legény vitte az orvosi rendelőbe, mely e kivételes éjszakákon hajnalig nyitva tartott. Aki túlélte, még ránézni sem merészelt többet. Az ő dohánya volt a legkarcosabb, a pálinkát erjesztett cukorból főzte, s a kése egy szike precizitásával működött – amolyan negatív hályogkovács volt ő a faluban.

Szóval nem mondta neki senki, hogy hazudik, pedig tehették volna: mikor mondogatni kezdte, hogy már évek óta repülni tud, hatvanéves volt, kettétört cigarettát szívott, mája kidudorodott a hasfalából, s a kést is jószerivel csak alma-hámozásra használta.

Mégsem nevettek ki, jó az emlékezője a falusi embernek, bólogattak, ittak, Indulj haza, Lukács, morogni fog az asszony, Majd repülök, ilyen szar poénok nem hangzottak el. Komolyabb ivás volt ez annál: bólogatós ivás; mind tudtak

valamit, ökröt felemelni, hegyet lépni, parazsat enni, aki meg nem tudott semmit, az tudta, hogy nagyapám tud repülni.

Egyedül városra szakadt fiai nem hitték el, ha meglátogattuk, babonáság, mondták nevetve, s ilyenkor nagyapám szeme vörösre gyúlt, és egész éjjel a ház körül repkedett, és én rettegve bújtam a paplan alá, mert huhogott is közben, s a gerendákból álló mennyezetről finom fűrészpor hullott az arcomra. Sosem mertem megnézni, hogy valóban repül-e, de valami mindegyre eltakarta a holdat, s bár nem messze magamtól horkolni hallottam, tudtam, hogy a kéményt körözi.

De másnap újra világosság volt, és ő vágta a fát, a tűzgyújtós apróforgácsot, s kettétört cigarettát szívott, dörmögve tapogatta a mája táját, s nekem almát hámozott. Sosem szólt hozzám.

Mindig csak másnap, a faluban hallottam: „Lukács repült az éjjel!” Nem ijedten mondták ezt, de nem is könnyű szívvel. És nem is nekem mondták, hanem egymásnak, a kerítésen át, suttogva, körül-körülnézve.

A férfiak még mindig a késelő Lukácstól félték, nem a repkedőtől, sokan vicselték hasukon a lepkeöltés nyomát, s asszonyaik esténként a heget simogatva merengtek régmúlt idők Lukácsán, ki hajdanában mindegyiküket meghódította és megkapta.

És ők is tudták, hogy repült az éjjel, de a férfiakkal szemben ők ezt izgalmasnak találták, s kuncogva mesélték egymásnak. Ez fájt az embereknek, úgy gondolom.

Ne repkedjen Lukács a házaik körül. Ne készítse kövér és csúnya asszonyaikat tisztátalan álmokra, mozdulatokra. Reggel begyújtani, fejni, dolgozni kell. Mégsem mertek ellene tenni. A Hivatal sem packázott vele: babonás, alszegi emberek ültek benne, akik még hajdanában, napszámos-kollegaként félték a diadalmas Lukácsot. Aki szegény maradt, nem állt közējük, s egyedül is elbánt volna valamennyiükkel, ha úgy jön ki a lépés.

De szó sem volt ilyesmiről. A falu igen belterjes módon működött: lejött a parancs a központból, többnyire postán, s minden egyéb az önszerveződésre volt bízva. Ment minden, mint a karikacsapás: közös lett a cséplőgép és a határ, tinasujjú a béreslegény.

Lukácstól nem volt mit rekvirálni, mert így nevezték a környéken, amit csináltak, ezért hívták őt is, de nem ment.

Pedig neki sokan könnyebben adták volna, félték tőle, s tiszteletet parancsoló fellépése sok méter kötelet mentett volna meg, sok gyermek nem maradt volna árva, ha ő azt mondja, ezt most elvisszük, Elek, de higgyed el, hogy visszakapod majd, Elek.

Mégsem ment ő, nem tudom miért. Nem a nagy lélek tette, nem is a tunyaság: ebben a faluban ez a két dolog ismeretlen volt. Nagy lélek, nagy gondolat nem született, mert megfojtotta a savanyú szőlőből préselt lőre s a pálinka. Tunyasá-

got pedig sem a gazdák, sem utóbb az elvtársak nem engedtek sem maguknak, sem egymásnak.

Csak valami emberség tehetette, s nagyot nőtt a falusiak szemében. Neki, s a három barátjának elhitték a repülést, a parázsevést, mindent.

– Ki vagy te, Lukács? – kérdezte egyszer zokogva az egyik megkéselt, mikor még mindketten fiatalok voltak.

– Vagyok, aki vagyok! – mondotta ő, és újra szúrt.

– Valóban, a kegyetlen és irgalmas isten volt ő, öntörvényű, és messzire látó – mondta a tiszteletes a temetés után, mikor bezárta a templomot.

Másnap vízzel árasztották el a falut, és egyetlen élő teremtmény sem maradt a környéken. Azt mondják, akik később arra merészkedtek, hogy lélek repült el a vizek felett, s néhol megállt; lebegett.

Jozefát úr téblábolásai

(REGÉNYRÉSZLET)

17. fejezet,

*amelyben Jozefát úr újfent próbára teszi
a Rosszarcúak türelmét; ezúttal sikerrel jár*

– Már mézs is, fiam? – ámul el édesanyja harmadnapon, amikor Jozefát úr megkéri, hogy pakolja meg a bőröndöt minden földi jóval, túróval, tejjel, oldalassal és szalonnával.

„Haza is kéne már menni”, gondolja – ezúttal másik értelemben – hősünk. „De vajon mit fognak szólni? Sejde, setét az ég alja, Lénám, kísérv haza”, dúdolja tovább, de hangosan csak ennyit mond:

– Édesanyám, nincsen maradásom – „ebben a rongyos kis tanyában” –, vár a főváros, bár lelkem pentaton dallamokban sír, amiért itthagynom magukat.

– Ne búsulj, fiam. Ennek így kell lennie – mondja az anyja. – S aztán havazás előtt gyere még!

– Jövök, édesanyám, jönni fogok! – Jozefát úr megpuszítja anyját, kezét szorítja apjával, és az állomásra ballag.

A fővárosig kénytelen-kelletlen az agyában dúló gondolatháborút figyeli. A csatákat a józan és a hebehurgya ész vívja már évek óta, mindketten előretolt helyőrségek segítségével lövöldöznek egymásra, s aprítják az ellent, ahogy csak lehet.

A hebehurgia ész Aladár bácsi szavai mellett kardoskodik, és a következőt sugallja Jozefát úrnak:

– Durvaság kell neki? Hát akkor adjunk neki durvaságot!

A józan ész azonban összevonja a szemöldökét, megrángatja Jozefát úr inggallérját, s ekként szónokol:

– Nem verhetsz meg egy nőt az utcán, noha, mi tagadás, ez a fölöttébb sok gondot okozó perszóna ugyancsak megérdemelné... Mégsem üthetjük a testét, mert végül a rendőrségi fogdán kötünk ki, ahol aztán kiverik belőled kedves, de agyalágyult kollégámat!

A hebehurgia ész a „sötét utcasarkon, ahol senki se lát”-kezdetű harci indulóból lett műdallal próbál érvelni, a józan ész azonban csak harákol és kiköp erre. Végül olyan ötlettel áll elő, hogy ellenfele szemei kikerekednek, és megalázottságában nyomban kivonul néhány elfoglalt területről:

– Jozefát! – így szól. – Noha testeden a nyomok az ellenkezőjét próbálják elhitetni velünk, én azt mondom, hogy a Rosszarcúak Kasztja igenis létezik. Lehet, hogy a szabályai kicsit mások, mint ahogy annak idején a mestertől tanultuk, de létezniük kell, másképp csúnyább és szegényebb lenne a világ és az emberek élete. Vedd fel velük a kapcsolatot, s raboltasd el a nőcskét! Aztán ha odaviszik neked, kap két pofont – persze mindenkitől –, s azt csinálja, amit mondasz neki.

– Este indulj el! – folytatja aztán ugyanazzal a lendülettel. – Nyitott szemmel járj az utcán, ne kötekedj senkivel, ne provokálj senkit! Előbb-utóbb úgyis meghallod azt a csúnya beszédet, sőt, káromkodást, mely mennyei muzsika lesz kajla fülednek, s melyet követve eljuthatsz a forráshoz, a Rosszarcúak közé! Szeretettel fogadnak majd, s reméljük, a fejedet sem rúgják szét.

A hebehurgia ész megpróbálja ugyan Jozefát úr figyelmét felhívni a vállalkozás veszélylehetőségeire, de az már semmivel sem törődik: alig várja, hogy leugorjon a vonatról és hazaszáguldjon, aztán, „mikor pitymallani kezd az alkonyat s terhes hasából előbújik” (Ba-log Va-lér, Ba-log Va-lér!) a sok rosszarcú alak (kik jelen állapotban az utolsó mentsvárat jelentik az egyre elkeseredettebb Jozefát számára), portyára induljon.

Hazatér, leteszi a csomagját, kezet csókol a folyosón leskelődő Margit néninek (aki ettől annyira megilletődik, hogy csontjaiból azonmód kiperceg a kalcium, de úgy, hogy szegény Gyszi bácsinak erejét már-már meghaladó módon egész éjszaka alulról kell belepumpálnia az utánpótlást), s már indul is.

Miközben megy, mendegél és a körülötte elhangzó párbeszédre vagy dünynyögésekre figyel, megpróbálja elképzelni a Rosszarcúak lakását, telephelyét, hordóját vagy palotáját. Régi kedvtelése ez: mindig eljártssza, amikor első alkalommal megy valahová, s szórakoztatja, hogy az elképzelés sosem egyezik meg a valósággal, a végül megtapasztalttal. Persze erre Önök azt mondhatják, hogy ez nem is csoda, jól néznénk ki, ha így történne, mi viszont tovább védjük az állásainkat, és emígy okoskodunk: egyszer, csupán egyetlenegyszer azért legalább

megtörténhetett volna, hogy minden olyannak bizonyul, mint amilyenek előtte elképzelte, és lám, mégsem történt meg soha. Mindig máshol vannak a szobák, másként néz ki a konyha, más a lakás szaga, a bútorok illata, s a lépcső még véletlenül sem arra kanyarodik, amerre Jozefát úr fantáziája vélte.

Sajnos az elhaladók párbeszédei olyan üresek és semmitmondóak, hogy Jozefát úr megijed: csak nem valami zombik lakta tájjá alakult át a város, amíg távol volt?!

– A híres humoruk, az – morog, majd belép egy fagyaltozóba, és el van szánva, hogy három gombóc fagyaltot kér (egyik a combja közepéig, másik a mellbimbójáig, harmadik a piros ajakáig!).

Jozefát úr ugyanis nagyon szereti a fagyaltot. Gyermekkorában hol nem volt pénze rá, hol pedig – ha éppen akadt – a napnak mindig ebéd előtti fáztában jött rá a fagyizhatnék, és ilyenkor a szülői zsarnokság ragacsos vaskezekkel vágta ketté a gombócokhoz fűződő összes reménységét, egy nagy evés és a még nagyobbra növés mára beteljesedett vízióját csillogtatva meg vigasztalásképpen. Most azonban, hogy nem kell már tovább nőnie, minden alkalmat megragad, hogy nyalhasson egy kicsit, hogy annyi fagyaltot egyék, amennyi csak belefér.

A pult mögött egy igen csinos hölgy áll, a hasa kilátszik a pólója alól, nadrágja feszesen simul a csípőjére, s a mellei olyan hetykén szöknek előre, mint Baltazár rugós kése, ha valaki sokat hepciáskodik. Nagy undorral méri a fagyaltot a vendégeknek, látszik rajta, mennyire megveti ezt a munkát. Jogosan, mondjuk mi, akik a női nemnek tán még Jozefát úrnál is nagyobb tisztelői (és alkalmanként sajnálói) vagyunk, hiszen Etelka (aki itt csak másik nevét, a Vikit hajlandó használni) színésznőnek jött ide, mint oly sokan mások. Igaz, kurva is lehetett volna belőle, amilyen a kiállása... Ő is mindig erre gondol, amikor elkecsereedik. A háta mögött, a falon, kis keretben öreg anyóka fényképe áll: a vendégek (kivált az alacsonyabbak) nemigen láthatják, mégis ott van, erőt és biztonságot adón az édesanyja, aki már hónapok óta izgatottan kapcsolja be esténként a televíziót, hogy hátha ma, igen, ma meglátjuk benne Etelkát!

Jozefát úr nemcsak a kezécsókolomot használja nagy előszeretettel, de igyekszik mindig halkán és kedvesen beszélni, mint az igazi úriemberek: ez ugyan eleinte idegesíti, megrémíti vagy nevetésre ingerli a fiatalabb kiszolgáló lányokat, viszont néhány mosoly és kedves meghajlás (no meg a frakk, hölgyeim és uraim, a frakk!) után még a férfiakra leggyanakovóbban néző, erős testalkatú, alighanem lesbikus hölgyek is elernyednek, és lubickolni kezdenek a férfiúi szóval-kényeztetés eme Jozefát úr által kevert langyos vizében.

– Feminizmus? – gondolja ilyenkor hősünk. – Ugyan már... Kezét csókolom. Három gombóccal kérek, mégpedig három üdítő málnásat, melynek íze olyan, amilyenek imádott hölgyem csókját képzelem!

Etelka szeme kikerekedik, édesanyja a fotón hangosan felsóhajt, mi lesz veled, te fruska, ha egy nagy mafla liliumtiprótól így elolvadsz, és tényleg, mi lesz Etel-

kával, kérdezik Önök is – sajnos semmi jóval nem szolgálhatunk: Etelka harminc év múlva is ugyanebben a fagyaltzóban árulja majd fagyaltot, két szép zabigyreke lesz, színészek persze, és minden hónap első napján elverik anyjuk egész havi keresetét, amit Etelka boldogan ad oda nekik, tessék, gyermekeim, ti drágák, tessék, csak tessék, vigyétek...

Jozefát úr arcán mennyei öröm jelei mutatkoznak, és már nyalja a fagyaltot, nyalja, hja, ha Önök is láthatnák, biztosak vagyunk, hogy velünk együtt derűs mosolyra fakadnának. Amikor a tölcser utolsó ropogós darabját is magába gyömszölte, valahol a nyolcszögletű tér és a vonatállomás között, az éjszaka is nyitva tartó gyógyszertár közvetlen közelében a következő párbeszédre lesz figyelmes:

– Kérünk egy doboz Pevarylgot... vagy mi az istent... Kibaszottul viszket!

(Hohó, gondolja Jozefát úr, és alaposabban szemügyre veszi a kisablak előtt álló két hölgyet: fantáziája nyomban látni véli rajtuk, hogy a Rosszarcúak közé, alighanem a kurvák kasztjába tartoznak. Egyszerre visszataszítóak és kíváncsúsak, szájuk és szemük túlfestett, ellenben húsuk szűziesen ruganyos, kislányosan remeg a csontjaikon.)

Közben a faarcú gyógyszerész, aki már sok mindent látott életében, és még több óvszert meg fogamzásgátló tablettát eladott, átnyújtja a készítményt. Míg az egyik nő fizet, a másiknak hangosan csengeni kezd a telefonja, felveszi:

– Mi? Hogy hol vagyunk? A gyógyszertárnál vagyunk, bazmeg!

Kis csönd.

– Mert tele vagyunk gombával, hogy az Isten szakassza rátok az eget!

(Ahá, gondolja Jozefát úr, szóval így állunk. Hát, kedves uram, szól magához, íme, az embereid!)

Azzal követni kezdi a két nőt, akiknek (mikor ezt észreveszik), arcuk megenyhül, és mosolyogva vissza-visszaintenek. Jozefát úr azonban mutogat, azt akarja a tudomásukra hozni, hogy köszöni szépen, viszket neki eléggé anélkül is, majd – most már nem tévesztvén el a sorrendet – benyúl a mellényzsebébe, s jól látható mozdulattal a cigaretta kiemelését követően kivieszi, felvillantja és a másik zsebébe helyezi a Roppant Titokzatos Tárgyat.

A mozdulatsornak elképesztő hatása van: az egyik nő odaugrik Jozefát úrhoz, arcát két oldalról megcsókolja, majd tüzet ad neki; a másik előkap a zsebéből egy kis üveg pálinkát, megtörli az üveg száját, és hősünek felé nyújtja. Gombás hüvelyét többé egyikük sem kínálja, hiszen ahogy a pálinkás hölgy mondja most a telefonba:

– Találkoztunk eggyel... igen... komolyan... kicsit hülyén van öltözve, de a miénk... hozzuk, hozzuk... érkezőnk hamarosan.

Jozefát úr valósággal megmámorosodik, hiszen lám, hiába ment mennybe a hajdanvolt mester, mégiscsak igaza volt, és majdnem elsírja magát örömeiben, szeretne indiántáncot lejteni ezzel a két drága nővel a foga között, mert mégsem

romlik a férfi nemzedékről nemzedékre, ahogy az apja titokban hiszi, de ehelyett csak mennek, összeölelkezve, és mindegyre kortyolnak a pálinkából.

Sötét utcákon kelnek át, jellegtelen bérházak mellett haladnak el – de nem jellegtelen a környék: mindenütt szemét, kutyákkal és botokkal felszerelt bandák az utcákon, az út mentén (és gyakran a közepén is) kerék nélkül gubbasztó autók. A kellékek alapján arra is gyanakodhatnánk, hogy valami izgalmas, a nyomasztó jövőről szóló amerikai film forgatási helyszínén járunk. A két nő mindenkinek köszön, és leintik a buzgó szembejövőket, mondván, hogy a nyakigláb úriember „nem kliens, közülünk való, nem kell fejbe verni!”

Egy félig kidőlt kapun lépnek be, s Jozefát úr szorongani kezd, hátha csak színjáték az egész, s most aztán jön a nagy késelés, a frakk apró vászoncsíkokká szabdalása, de nem, az udvar hátsó végében álló házból zeneszó szűrődik ki, és három akkora legény áll az ajtó előtt – valószínűleg a legszebb ruhájukban –, hogy Jozefát úr megkönnyebbülten sóhajt fel: mégsem én vagyok a legmagasabb férfi ebben a városban, és persze a legerősebb sem. Szépen borotvált fejükről visszaverődik a 40 wattos villanyégő fénye, fegyvereiken megcsillan a hold, s mikor Jozefát úr ék közelebb érnek, szétválnak, hogy utat nyissanak a kis csoportnak. Belépés után nyomban az apró szoba közepén találják magukat, illetve csak Jozefát úrra illik ez a meglepetést kifejező formula, a két nő jól ismeri a helyet, hiszen itt élnek, ki tudja, mióta. Az apró teret tarka rongyokkal választották ketté, az asztalon étel gőzölög, egy fakádban melegvíz páráll, poharak állnak a konyhaszekrényen, és most érkezik vissza a negyedik férfi, több üveg szesszel a kezében.

Beszélni sem igen kell, elég a Tárgy sarkát még egyszer, ellenőrzésképpen megvillantani, s máris mindannyian ülnek és esznek, Jozefát úr nem tudja, hogy mit, de fenséges és istenien csúszik rá az ital. Vacsora után elszedik az asztalt, a két nő megmossa Jozefát úr lábát, a férfiak pipát tömnek, mindannyian körbeülnek, füstölnek és boldogan mosolyognak, aztán beszélgetni kezdenek, ezer dolgot kell elmondaniuk egymásnak.

Jozefát úrnak szárnyai nőnek, verdes velük egy kicsit, aztán felröpül, egyre magasabban száll a város felett, mint annak idején Margarita kisasszony, és minél fennebb repül, annál világosabb az ég, hát ez meg hogy lehet, tűnődik, de igazából nem érdeklí, fordul még néhányat, aztán alálibeg, mint egy libatoll, és megint ott ül az ágyon, a két nő a nadrágját babrálja, s a rangidős férfi dörmögő hangon ezt kérdi:

– Melyikük tegyen boldoggá? Kata vagy Mariann?

Jozefát úr szeméből kiszökik az álom, hiszen tudja, hogy mindkét nőnek mennyire viszket, viszont egy ilyen felajánlást visszautasítani egyenlő a biztos halállal, ezt kikövetkeztette abból, amit a mestertől tanult, ezért lassan és megfontoltan így szól:

– Drága uram, kasztunk érdemes tagja, sőt vitéze! Ajánlata végtelenül megtisztelő... mint tudjuk, sok az eszkimó, és kevés a fóka. Engedje meg viszont, hogy ezúttal ne éljek a felkínált gyönyörökkel... de még egy kicsit élhessek vissza vendéglátói jóindulatával. Van egy nő, uram, van egy nő – és megremeg a hangja, de aztán férfiasan folytatja –, akit évek óta nem sikerül megkapnom. Mindenkinek odaadja magát, vagyis ezt hallottam róla, csak nekem nem... engem meg sem ismer, rám se néz, pedig gyerekkorunk óta tudunk egymásról! Csak rá tudok gondolni, csak rá, és olyan immár ő énnekem, mint üres gyomornak az élelem!

– És mit tehetnék érted, testvérem? – kérdezi a férfi laposan pislogva, s hangjában nincs gúny, de megértés sem.

– Hozza el nekem – mondja Jozefát úr, és kihúzza zsebéből azt a fényképet, amelyet azon az ominózus éjszakán, Baltazár autója kerekeinek a kiszúrása után a kesztyűtartóból zsákmányolt, és természetesen Lénát ábrázolja.

– Hol lakik? – teszi le a rangidős férfi a fényképet az egyik nő elé, az hosszan vizsgálgatja, s mire Jozefát úr megmondaná a címet, odahajol, és a férfi fülébe súg valamit. A férfiak felállnak, kilépnek az ajtón, a két nő újra tölt Jozefát úrnak, s hanyatt döntenek az ágyon, ketten masszírozzák egyszerre, Jozefát úr cigarettára gyújt, füstöt és nagyokat kortyol a pálinkából, hagyja, hogy babrálják, újra lebeg, de most már a szoba is forog vele, és boldogan mosolyog.

Nem tudni, mennyi idő telik el, de egyszer csak arra eszmél, hogy az ajtóban Léna áll a négy férfi gyűrűjében, de nem fél, ahogy arra számítani lehetne, hanem vidáman kacarászik, a férfiak borostáját csiklandozza, és nem hajlandó arcán azt tükröztetni, hogy felismerné hősünket. Jozefát úr többször is becsukja meg kinyitja a szemét, mert nem hisz neki, intene a tünemény felé, de a karját sem tudja mozdítani, s hirtelen úgy érzi, jobb lesz most nyugton maradni, mert különben mindent össze fog hányni, szégyenszemre.

Így hát végignézi, amint a két nő vizet melegít, levetkőzteti a csodaszép Lénát, egy szivaccsal alaposan végigdörzsölik minden porcikáját, majd fehér fátollyal fedik be testét, és elindítják Jozefát úr felé. Érzi, hogy menten elájul, hiszen ez eddig minden álmában így történt; Léna az ágy felé lépdel, üvegtörmeléken és kiálló, éles vasdarabokon csúsztatja végig a talpát, de semmi baja nem történik, Jozefát úr pedig behunyja a szemét, és hagyja, hogy végre a mennybe vagy a pokolba ragadja ez a nő. Ám ekkor Léna megszólal, s hangja csikorog, mint az érc-kakas, élesen, úgyhogy nyomban szertefoszlik a varázs:

– Nem megy, na, nem megy! Nem engedtek mégis inkább haza?

A négy férfi zavartan néz egymásra, Jozefát úr szeme felpattan, s látszik, hogy az arcokon a Törvény vív szörnyű küzdelmet a Szépség Iránti Hódolat okozta engedékenységgel, ám ekkor az öreg megkeményíti vonásait, és azt mondja:

– Nem engedjük haza, hölgyem. Mi testvérünknek, Jozefát úrnak hoztuk el kegyedet, és addig nem távozhatsz, amíg boldoggá nem teszi őt!

Jozefát úr elégedetten visszahunyja a szemét, ám ekkor karcos hangon megint megszólal Léna:

– Mi?! Ez itt Jozefát úr?! Maguk így hívják? Hahaha... Eszem ágában sincs boldoggá tenni ezt az embert!... Légyszi, hadd menjek haza...

A négy férfi teljesen tanácstalan, Jozefát úr immár egészen kerek szemekkel nézi a tőle félméternyre álló Lénát, érte akarna nyúlni, hogy lerántsa maga mellé, és adjon neki, ha mást nem, legalább két pofont, ahogy a józan esze tanácsolta, de a karját képtelen megmozdítani, így hát hangosan felnyög és sírni kezd.

Léna undorodva fordul el, a férfiak hüledeznek.

– Testvéreim! – mondja a legnagyobb férfi. – Azt kell, hogy mondjam – hataásszünetet tart –, hogy itt valami tévedés történt.

A többiek bólogatnak.

– Ez az ember nem közénk való, noha birtokolja a Tárgyat...

És Léna érdes hangja harmadszor kukorékol bele a csöndbe:

– Esküszöm, bármit megteszek, csak engedjete már el!

A férfiak összenéznek, s a legidősebb így szól:

– Úgyhogy azt javaslom, engedjük el a bájos hölgyet, aztán vegyük el ettől a méltatlan szépfűtől a Tárgyat, s dobjuk ki az utcára... Verést nem kap, hiszen az a törvény ellen való lenne. Többé azonban nem vallhatja magát a Rosszarcúak közé tartozónak!

Talán nem túlzás azt mondani, hogy Jozefát úrban egy világ omlik össze, éles szilánkjeival kiböki a könnyzacskóit, immár zokog a szerencsétlen, és a könny fátyolán át látja, hogy Léna odalép a legidősebb férfihez, sugdolózni kezdenek, ám ekkor a másik három pasas áll meg mellette, egyikük kiveszi a Tárgyat a mellényzsebéből, gondosan apró darabokra szaggatja, majd a még mindig mozdulni képtelen testre szórja. Fejüket néhány másodperc erejéig mindhárman némán lehajtják, aztán megragadják Jozefát urat, és a két nő káromgása közepette kiviszik az utcára.

Miközben Léna mellett elhaladnak, Jozefát úr hallja, amint szívének szerelme, ő gyönyörűsége arra kéri a rangidős férfit, hogy vigyék haza, a falujába, és mintha Baltazárt is említéné, sőt, Aladár urat, és istenem, kérlek, ne hagyj el, magát Jozefát úr apját is, akik – úgy tűnik – mind tagjai ennek a titkos társaságnak, a Rosszarcúak Kasztjának, mert az idős férfi lelkesen bólogat, hogy ismeri, hát persze, hogy ismeri a jó öreg Dénest meg Aladárt, hát már hogy a picsába ne ismerné! Aztán hosszú szünet következik, s órákkal később egy rossz fotelban ébred, az utca közepén, egy pislákoló neoncső alatt. Rettenetesen fázik, nem tudja, hogy hol van, de végre meg tud mozdulni.

Hogy hogyan ér haza, azt csak a jóisten tudja, esetleg a szerző, de lényeg, hogy jó pár órával később kinyitja lakása ajtaját, és anélkül, hogy bezárná, a kanapéra zuhan. Végigalussza az egész következő napot, úgyhogy erről nem is írunk külön fejezetet.